

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΕΤΟΥΣ 2018

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Το γεγονός της Αναστάσεως του Χριστού αφορά σε όλη την κτίση και περικλείει όλους τους ανθρώπους. Μας εντάσσει σε μία πραγματικότητα καινούργια και ανατρεπτική: η ημέρα του Πάσχα δεν συνιστά απλή ανάμνηση ενός ιστορικού γεγονότος. Αντίθετα, ο εορτασμός αυτής της ημέρας υπερβαίνει το φράγμα του ιστορικού χρόνου. Η ημέρα του Πάσχα ανήκει ολοκληρωτικά στην χρονική πραγματικότητα του Χριστού, στην οποία όλα είναι παρόν. Το παρόν ενώνει το σύμπαν σε ένα μοναδικό σημείο όπου όλα είναι απολύτως και καθοριστικώς παρόντα. Συνεπώς, η Αγία και Μεγάλη Παρασκευή και η ημέρα του Πάσχα στην ουσία συνθέτουν μία οργανική ενότητα στο επίπεδο της προαιώνιας και θείας ζωής και υπάρξης του Χριστού, έστω και εάν ιστορικά το Πάθος προηγείται της Αναστάσεως.

Έτσι, ο Χριστός θριαμβεύει επί του μαρτυρίου και μέσω του εκούσιου θανάτου Του θριαμβεύει τελικά και επί του ίδιου του θανάτου. Το μαρτύριο και ο πόνος Του, που ήδη υπερβαίνονται από το γεγονός της Αναστάσεως, δεν αναιρούν ούτε την δόξα ούτε την μακαριότητα του Χριστού. Αντίθετα, Εκείνος αναπαύει και ανακουφίζει όλες μας τις θλίψεις, και, παρότι εμείς δεν το αντιλαμβανόμαστε, μας δίνει απόκριση και στο δικό μας εναγώνιο ερώτημα περί του θανάτου. Πρόκειται για αυτό ακριβώς, για το οποίο κάνει λόγο ο Απόστολος Παύλος στην Προς Φιλιπησίους Επιστολή του (3,10), όταν μάς ζητά να συνταχθούμε μαζί με τον Χριστό στον θάνατο, να γίνουμε κοινωνοί και μέτοχοι των παθών Του, προκειμένου να γνωρίσουμε Εκείνον και την δύναμη της Αναστάσεώς Του, καθώς και για να προσφέρουμε τον εαυτό μας στον Θεό ως ζώσες υπάρξεις, οι οποίες επέστρεψαν σε Αυτόν μέσα από τον θάνατο (Προς Ρωμαίους 6,13).

Καταφθάνει η ημέρα που θα ανοίξουν οι οφθαλμοί μας και θα γνωρίσουμε και εμείς ευκρινώς αυτό από το οποίο πραγματικά προερχόμαστε και στο οποίο αναφέρεται και ο Απόστολος Παύλος, υπό την προϋπόθεση ότι δεν θα το αφήσουμε να αλωθεί μέσα μας από τις κάθε λογής θεωρίες που εμφανίζονται και διατείνονται ότι μπορούν να μας πείσουν για το αντίθετο. Αυτού του είδους οι αποδεικτικές διαδικασίες δεν υφίστανται για εμάς. Εντούτοις, αυτό που υπάρχει ως πραγματικότητα συνίσταται σε μία πλειάδα «σημείων της Αναστάσεως», που μαρτυρούνται και ανιχνεύονται καθ' όλη την διάρκεια της ιστορίας της Εκκλησίας, καθ' όλη την διάρκεια της ιστορίας του ανθρωπίνου γένους ακριβώς, όπως και σήμερα! Ο Απόστολος Λουκάς (17, 20) δια στόματος του Χριστού διακηρύσσει ότι «οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετὰ παρατηρήσεως». Η Βασιλεία του Θεού επιφαίνει με όλη της την δύναμη, το φως και τον θρίαμβό της, κάθε φορά που της επιτρέπουμε να υπερβεί τα τείχη πίσω από τα οποία εγωϊστικά θωρακιζόμαστε μέσα στις εκκλησίες μας. Κάθε φορά που δεν την θάπτουμε στον τάφο των ψυχολογικών μας κενών, των φαντασιώσεων, των σκέψεων και των προσωπικών μας συναισθημάτων και θεωρήσεων.

Η Ανάσταση βρίσκεται τώρα μέσα μας. Εδράζεται στον μυστικό χώρο της καρδιάς μας, η οποία κατοικείται από τον αναστημένο Ιησού Χριστό, ο οποίος δεν είναι πλέον αποσχισμένος από τίποτα, και από κανέναν. Η νίκη του αναστημένου Ιησού πάνω στον θάνατο είναι η νίκη ενάντια στην σχάση και τον διαχωρισμό. Η ζωή του Χριστού γίνεται δική μας. Το βάπτισμα μάς εισάγει στην δυναμική της Αναστάσεως. Η Ευχαριστία συνιστά για εμάς, κατά το ρηθέν του Αγίου Κυρίλλου Αλεξανδρείας, «το σώμα της όντως Ζωής».

«Αγαλλιάσθω ἡ κτίσις· εὐφραίνεσθωσαν πάντες οἱ γηγενεῖς· ὁ γὰρ ἐχθρὸς ἐσκύλευται Ἄδης», διαλαλεῖ ο κανόνας του Ὁρθρου του Αγίου και Μεγάλου Σαββάτου. Ὅλα εντάσσονται στο ἔνδοξο Σώμα του Αναστημένου Χριστού, ὅλα τα ὄντα, ὅλα τα πράγματα, ὅλες οἱ στιγμές, ὅλα τα πρόσωπα, ὅλα τα σώματα, το παραμικρὸ κομμάτι γλῶσς, το πιο ασήμαντο ἔντομο, τα ζῶα, ὅλα τα ἔμβια ὄντα και ὅλα ὅσα φτερουγίζουν στον αέρα, περπατοῦν στην γη, εγκαταβιώνουν στα βάθη της θάλασσας ἀκόμη και στα ἔγκατα της κόλασης. Ἀς θυμηθοῦμε την ἐξάισια πασχαλινὴ ομιλία του Αγίου Ἰωάννου του Χρυσόστομου, την οποία διαβάζουμε κατά την διάρκεια της αναστάσιμης Θείας Λειτουργίας. Δεν υφίσταται διάκριση ἀνάμεσα στους εργάτες της πρώτης ὥρας και ἐκείνους της ἐνάτης. Ὁ Χριστός προσκαλεῖ στην γιορτὴ και τους μεν και τους δε: αὐτοὺς που ἔχουν προετοιμαστῆ για αὐτὸ το γεγονός ἀλλὰ και ἐκείνους που δεν το ἔχουν πράξει. Το ἴδιο κάνει και με εμάς.

Βεβαίως, γνωρίζουμε ὅτι ο θάνατος θα εἶναι πάντοτε παρών στην ζωή μας μέχρι το τέλος του χρόνου και ὅτι ὅλα θα μας θυμίζουν την παρουσία του: η σχάση, η θλίψη, η ἀπώλεια των αγαπημένων μας προσώπων, οἱ φρικτὲς τραγωδίες της ιστορίας που τόσο συχνὰ επισυμβαίνουν, το μῖσος για τον ἴδιο μας τον εαυτὸ καθὼς και για τους ἄλλους. Ὡστόσο, εἴν διέλθουμε μέσα ἀπὸ ὅλες αὐτὲς οἱ καταστάσεις ἔχοντας πίστη στον Αναστημένο Χριστό, μπορούμε να μετασηματίσουμε τις δυσχέρειες σε οδὸς της Αναστάσεως, δεδομένου ὅτι ο Χριστός υπέφερε και αναστήθηκε για ὅλους μας. «Δεῦτε πρὸς με», λέει ο Χριστός (κατά Ματθαῖον 11, 28), «πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Στο βάθος της ὑπαρξῆς μας, το ἀγχος μετατρέπεται σε ἐμπιστοσύνη και ἐκεῖ που πιστεύουμε ὅτι δεν ὑπάρχει διέξοδος, ἐκεῖ βρίσκεται Αὐτός, ο Φίλος και Συνοδοιπόρος μας, και η παρουσία του εἶναι μία χαραμάδα φωτός. Ἐστω και αν βρισκόμαστε ἀκόμη στο μεταίχμιο ζωῆς και θανάτου, ο Αναστημένος Χριστός προσλαμβάνει κάθε ἄνδρα και κάθε γυναίκα. Προσλαμβάνει ὅλες τις γυναίκες και ὅλους τους ἄνδρες και τους ἀναδημιουργεῖ, ἀποδομώντας την ἴδια την πηγὴ του θανάτου, που δεν εἶναι ἄλλη ἀπὸ το κακό, που τώρα ηττάται ἀποφασιστικά και ολοκληρωτικά, ἀπὸ την Ανάσταση του Θεοῦ και Σωτήρα μας.

Αγαπητοῖ μου,

Ἀς δοξάσουμε με ὅλη μας την ὑπαρξῆ τον Αναστάντα εκ νεκρῶν Χριστό. Το φως της Αναστάσεως ἀκτινοβολεῖ στο σκοτάδι και το σκοτάδι ἀπορροφάται τελειῶς ἀπὸ αὐτήν. Στο ἐξῆς, η γη μπολιάζεται με μία νέα φωτιά, με την φωτιά του Αγίου Πνεύματος. Ὁ Χριστός αναστήθηκε ἀπὸ τους νεκρούς. Ὁ Χριστός ἐγείρει τους νεκρούς, γιατί εἶναι ἀλήθεια ὅτι δεν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἐκφραση ἀγάπης για την ἀνθρώπινη ζωή και το ἀνθρώπινο σώμα ἀπὸ την διακήρυξη της θείας Ανάστασῆς Του.

Παραμένει ἀραγε η Ανάσταση του Χριστοῦ η προσδοκία μας;

Παραμένει όντως η προσδοκία χωρίς καμμία αμφιβολία, δεδομένου ότι, για εμάς τους Χριστιανούς, η Ανάσταση δεν αποτελεί μέθοδο παρηγορίας για το άγνωστο επέκεινα, αλλά συνιστά την δική μας κλήση και αποστολή στο σήμερα. Αμήν!

† ο Μητροπολίτης Ταλλίνης και πάσης Εσθονίας ΣΤΕΦΑΝΟΣ